

Julian i Christoph Prégardien agombolen el públic del Festival Perelada en un viatge musical de la foscor a la llum en l'estrena absoluta d'*In Paradisum*

- **La proposta ha combinat una acurada tria de lieds de Franz Schubert, impregnats de poesia romàntica sobre el viatge, amb composicions per a piano de Franz Liszt**
- **L'actriu Alba Pujol, la pianista Saskia Giorgini i l'escolà Miquel Genescà han completat un repartiment artístic d'un gran nivell i molt equilibrat**

Peralada, de 2025.- El Festival Perelada ha fet l'estrena absoluta aquest dissabte a l'Església del Carme *In Paradisum*, un recital dramatitzat que reuneix música de Franz Schubert i Franz Liszt amb textos escrits pel tenor Julian Prégardien i llegits per l'actriu Alba Pujol. Protagonitzat pels tenors Julian i Christoph Prégardien i la pianista Saskia Giorgini, amb dues intervencions puntuals de l'escolà Miquel Genescà, la proposta està pensada com un viatge simbòlic entre la vida i la mort, un recorregut introspectiu en què la música, la paraula i l'espai converteixen l'experiència en una travessa poètica cap a un lloc que només es pot intuir. El programa, dividit en dues parts, està pensat no pas com una successió de peces a l'estil d'un concert, sinó com una narració sonora que avança amb intenció dramàtica. Cada lied, cada obra per a piano i cada intervenció de Pujol contribueixen a construir una atmosfera d'alta densitat emocional. No hi ha cap artifici; tot es presenta amb una elegància austera, fidel a l'esperit romàntic però, precisament per aquest motiu, amb la voluntat ferma d'atraure l'atenció del públic, que se sent interpel·lat, sobre el relat d'un viatge de naturalesa espiritual. L'equilibri entre música, veu i paraula no és fàcil d'aconseguir, però aquí s'assoleix gràcies a la qualitat artística de tots els participants i a una concepció dramàtica clara i acurada que ho relliga tot.

La primera part, després d'una introducció llegida per Pujol, que mira de donar el to en que prosseguirà la vetllada, segueix amb *Der Wanderer D489* de Schubert, lied fundacional que defineix la figura del viatger errant, incapaç de trobar un lloc on reposar. L'elecció d'aquesta obra no és casual: tot el concert s'articula al voltant d'aquesta idea de desplaçament vital, on el paisatge és sempre metàfora de l'estat interior. Christoph Prégardien hi mostra una veu clara i flexible. El segueix *La lugubre gondola I* de Liszt, escrita després d'una visita a Wagner, a Venècia, una peça d'una tristesa concentrada, sense retòrica, a la que Giorgini li va saber atorgar la nostàlgia precisa. Els lieder següents —*Der Wanderer D649, Meeres Stille, Auf dem Wasser zu singen, Im Abendrot*— reprenen el tema del viatge i l'aigua com a espais de pas. El motiu de Caront, el barquer dels morts que els du en la seva góndola per travessar la llacuna Estígia, s'hi fa present de manera subtil. El relat, reforçat pels textos que llegeix Alba Pujol, suggereix que el protagonista ha travessat ja una frontera. “Com vaig pujar a la barca?”, pregunta. Aquesta pregunta sense resposta marca el to d'una travessa que no és física, sinó simbòlica. L'aigua, aquí, representa el límit entre dos mons: el conegut i l'invisible.

Els textos que Pujol va intercalant entre blocs musicals donen cohesió al conjunt i ofereixen un contrapunt narratiu essencial. La seva dicció és pausada i clara, gens afectada, i les seves intervencions enllacen les cançons i el seu context metafòric. La figura del “jardí secret” –novament apareix el leitmotiv d'enguany del festival- i de “l'infant etern” introdueixen la idea d'un paradís interior, no geogràfic sinó espiritual. És una destinació que no s'assoleix, però que es busca. Aquest fil narratiu confereix a l'espectacle una dimensió gairebé litúrgica, però no religiosa en el sentit convencional. Es tracta d'un ritual de pas que es viu a través de l'art. L'Església del Carme afavoreix la lectura espiritual de tot plegat. L'austeritat arquitectònica, la sonoritat natural del recinte i la proximitat entre intèrprets i públic contribueixen a crear una atmosfera única. No hi ha escenografia, però sí una il·luminació especial que s'uneix a la música, la paraula i el silenci. Entre lied i lied, les peces de Liszt permeten que el missatge emocional decanti.

La segona part del programa s'obre amb *Frühlingsglaube*, lied que simbolitza un primer indici d'esperança, precedit d'un text declamat per Alba Pujol. La primavera és aquí una promesa que encara no ha arribat del tot. Segueix *Eglogue* de Liszt, una peça breu i delicada i continua la tensió entre il·lusió i realitat, que és clau en el desenvolupament emocional del programa. El moment de màxima intensitat ha arribat amb *Totengräbers Heimweh*, en que l'enterramorts confessa el seu cansament existencial. Julian i Christoph Prégardien es llancen a la interpretació de la peça amb una potència inusitada i una rotunditat i convenciment necessaris per reflectir el moment existencial del personatge. La veu de Christoph, més madura, aporta una gravetat que contrasta amb el timbre més jove de Julian. Aquesta alternança entre les dues veus esdevé un altre dels punts forts del recital: no hi ha duel generacional, sinó complementarietat. Entre els dos construeixen una sola veu fragmentada, que travessa el temps i l'experiència.

Les obres de Liszt que segueixen —*Le mal du pays* i *Les cloches de Genève*— completen el paisatge interior del concert, però entremig es produeix la primera aparició de Miquel Genescà, que interpreta *In's stille Land* (Schubert), expressant una inquietud que s'ha escampat per l'audiència, la mateixa que expressaran els dos tenors en la interpretació de *Strophe aus Die Götter Griechenlands* (Schubert). La nostàlgia es fa present com un estat d'ànim gairebé contemplatiu, mentre que el darrer lied, *Nacht und Träume*, resumeix l'esperit de l'espectacle. És un cant a la nit i al somni, que es presenta com a espai de comprensió profunda. Julian i Christoph Prégardien tanquen el trajecte realitzat amb una interpretació extremadament refinada, que busca la transparència. El so gairebé es desfà a l'aire.

El final, la coda, arriba amb el cant gregorià *In Paradisum*, interpretat per Miquel Genescà, membre de l'escolania de Montserrat. És un moment de gran bellesa formal, que posa punt i final a l'itinerari amb una mena de llum serena, que l'infant ha fet arribar a la capçalera del temple sostenint un fanal que ha anat il·luminant de manera gradual la nau de l'església a mesura que anava avançant. La seva aparició no resol el misteri plantejat al principi, és un tancament obert, com el jardí promès dels textos, que mai no es mostra

del tot. Aquesta circumstància reclama un públic actiu, voluntariós, perquè com diu un dels textos declamats per Alba Pujol, "el jardí no és lluny, però s'ha de trobar dins nostre, no fora". A jutjar per la càlida ovació que han rebut els intèrprets, l'objectiu de satisfer al respectable ha estat aconseguit.